

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 6. Falluntur qui sperant à Deo spiritualia bona, & non temporalia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

saltem in Deum qui te condidit? Credis
 eum esse omnipotentem, sapientem, vera-
 cem in dictis suis, fidelem in promissis? Si
 non credis, abi igitur post vestigia gregum
 tuorum, inter feras & bestias pascere, utpote
 indigna quæ inter homines numereris, ut
 nomen geras rationalis Creaturæ, quando
 quidem non agnoscis Creatorem tuum.
 Quod si eum confiteris & credis esse, quod
 est, plenum virtute, sapientiâ, bonitate, fibi-
 litate, cur non recurris ad tam potentem tan-
 studio sum tui protectorem? Cur non rursus
 amplexus ejus expansis brachijs te benevole
 præstolantis? Numquid non invitat ad se om-
 nes? Numquid non clamat? *Respicite filij na-
 tiones hominum, & scitote quia nullus spera-
 vit in Domino & confusus est.* Quapropter
 adhuc caligas ad tantam lucem meridiana
 Sole clariorem, si divinis ejus inspiratione-
 bus, quas tibi suggerit, non moveris, negare
 non potes emotæ mentis te esse aut Crea-
 turarum incantationibus miserrimè deludè.

§. VI.

*Falluntur qui sperant à Deo, spiritalia bona
 & non temporalia.*

Observo præterea aliam hac in re diffi-
 cultatem hominum, quam non possum qui-
 am

I. 4. 11

infirmi-
m, vera
illus ? S
a gregu
re, utpo
eris, ac
quando
m tum
te, qua
tare, fib
ntem tan
non ruit
benevol
ad se om
e filij no
llas sper
propter
heridiam
piratione
s, negan
aut Cree
de delat
aia lora
e diffi
Hum qu
itio

infirmi-
tati ingenij atque iudicij adscribam;
videntur enim nonnulli distinguere inter di-
vinas promissiones & alias ad spiritualia bo-
na referre, alias ad temporalia. Nam non de-
sunt qui re ipsa magnam habent fiduciam in
divina bonitate quo ad res spirituales; non i-
tem quod ad alias attinet. Quid est hoc aliud
quam alteram Dei manum fingere debilem
ac impotentem, aut ejus verba suspecta red-
dere cum aliud quiddam promittunt quàm
quod spectat ad negotium salutis nostræ?
Quæ est hæc cæcitas & dementia? Non dubi-
tamus de infinitâ Dei misericordiâ quin e-
mundaturus nos sit ab omni inquinamento
peccatorum, quin liberaturus sit nos à dia-
boli tyrannide & recepturus nos in gratiam
amicitiæque suam salutaris Sacramentorum
usu adjuvantibus etiam suspirijs nostris quæ
corde contrito & humiliato emittimus te-
stantia internum animi dolorem de ejus of-
fensa dignè conceptum. Ecquis obsecro hanc
in nobis spem excitat? Numquid promissio
Dei nobis facta & signata in Scripturis sacris
in quibus palam testatur paratum se ad igno-
scendum peccatori, eumque recipiendum in
numerum filiorum suorum quacunque horâ
conversus per pœnitentiam ad se redierit.
Hæc divina promissio facit ut magno animo

H 2

om-

omnes vanos timores difficultatesque occurrentes conversioni nostræ superemus; hæc facit ut provoluti ad genua hominis alicui ei aperiamus delicta juventutis nostræ, & occultissima quæque crimina impietatis nostræ. Nec solum hæc nobis confusio non toleranda videtur, verum potius facilis & jucunda ob spem nimirum redeundi ad Deo in gratiam quam peccatis nostris perderamus. Ita porro credendi sperandique causam habemus justissimam, ipsum scilicet Deum qui promisit, qui nec mētiri nec fallere potest, non minus quam non esse Deus, cuius verba tam infallibilia sunt & immutabilia, ut potius cœlum & terra peritura sim quam iota unum aut unus apex desiderari possit in ejus promissis non impletus. At verum nunquid eodem modo imò & frequentius expressius significantiusque pollicitus nunquam se derelicturum eos qui confugerint ad se, suam implorarint benignitatem, suæque omnia magna cum fiducia suæ commiserint curæ ac providentiæ. Cur igitur non credimus? Verissimè dixit S. Marcus nachoreta ut habetur in vitis Patrum. *Quo Deo non fedit in his caducis, quanto minus in æternis.* Proinde si fidimus Deo quo ad bona cœlestia & æterna, cur non fidamus quo ad terrena & momentanea? §. VII.